

„Ja, han spurgte efter Frøkenen og Gehejmraadinden.“

Jytte tænkte ved sig selv, at dette Besøg, saa frækt det var, i Grunden kom hende ganske godt tilpas som Afleder. Efter et Øjebliks Betænkning bad hun Pigen om at tage Teen bort og vise Herren ind.

„Kommer her Fremmede? Saa vil jeg hellere gaa,“ sagde Meta.

„Nej, paa ingen Maade! Det faar du ikke Lov til! Det er Karsten From — du veed nok — den bekendte Portrætmaler. Han maler for Tiden Greven paa Bækkelund. Han er ganske underholdende.“

I samme Øjeblik, Jytte saae Hr. From træde ind ad Døren, fortrød hun sin Overilelse. Det gik op for hende, at han rimeligvis havde gjort den samme Beregning som Meta og ventet at træffe hende alene. Hun mente at kunne se det paa ham, at han var skuffet over at finde Fremmede, og den instinktive Angst, hun havde følt for dette Menneske fra den allerførste Gang, hun var sammen med ham, kom atter over hende som et Kuldepust.

Men Ulykken var nu engang sket. For at Meta ikke skulde ane Uraad, maatte hun endda modtage ham med en vis Forekommenhed.

„Hr. Kunstmaler From — Fru Doktor Gaardbo. De vilde hilse paa min Mor. Hun er netop kørt bort. Værsgod og tag Plads!“

„*Grand merci!*“

Den blonde Maler, der stadig havde ondt ved at skjule